

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 23 maja 1958 r.

Nr 40

TRESC:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

229 — nr 94 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 maja 1958 r. w sprawie trybu postępowania przy zawieraniu przez przedsiębiorstwa górnicze ugód dotyczących naprawiania niektórych szkód górniczych powstałych na terenie miast: Bytomia, Zabrze i Będzina	377
230 — Ministra Przemysłu Ciężkiego i Ministra Finansów z dnia 28 kwietnia 1958 r. w sprawie rozliczeń z tytułu zysków i strat oraz środków obrotowych w jednostkach podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego	379
231 — Ministra Przemysłu Drobno i Rzemiosła oraz Ministra Finansów z dnia 26 kwietnia 1958 r. w sprawie rozliczeń z tytułu zysków i strat oraz środków obrotowych w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Przemysłu Drobno i Rzemiosła, powiązanych z budżetem centralnym	384

229

ZARZĄDZENIE Nr 94 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 maja 1958 r.

w sprawie trybu postępowania przy zawieraniu przez przedsiębiorstwa górnicze ugód dotyczących naprawiania niektórych szkód górniczych powstałych na terenie miast: Bytomia, Zabrze i Będzina.

Na podstawie art. 81 ust. 2 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1955 r. Nr 10, poz. 65) oraz § 4 ust. 3 uchwały nr 453 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1957 r. w sprawie usuwania szkód górniczych na terenie miast: Bytomia, Zabrze i Będzina zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy szkód górniczych w nieruchomościach, budynkach lub innych częściach składowych nieruchomości położonych na terenie miast: Bytomia, Zabrze i Będzina, które ujawniły się lub ujawnią się do końca 1959 r., jeżeli zostały zgłoszone w terminie przewidzianym w przepisach dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1955 r. Nr 10, poz. 65).

§ 2. 1. W razie gdy związek przyczynowy pomiędzy robotami górniczymi a szkodą powstałą w nieruchomości, budynku lub innej części składowej nieruchomości jest niewątpliwy, a istnieje obowiązek naprawy szkody albo pokrycia kosztów tych napraw przez przedsiębiorstwa górnicze stosownie do przepisów prawa górniczego i naprawienie szkody przez przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniej użyteczności jest gospodarczo i technicznie uzasadnione, przedsiębiorstwo górnicze obowiązane jest wystąpić z wnioskiem do poszkodowanego o załatwienie sprawy naprawienia szkody w drodze ugody, ustalającej sposób i zakres naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniej użyteczności.

2. Wniosek o rozpatrzenie sprawy naprawienia szkody w postępowaniu ugodowym powinien być zgłoszony w terminie jednego roku od dnia ujawnienia się szkody.

3. Przedmiotem ugody nie może być naprawienie szkód górniczych w urządzeniach przemysłowych, elektrycznych, telekomunikacyjnych, gazowych niekomunalnych oraz w urządzeniach kolejowych należących do wykonawców narodowych planów gospodarczych, a także szkód górniczych w zasiewach i uprawach.

§ 3. 1. Ugody zawiera się z osobami, które wykazały posiadanie tytułu własności uszkodzonej nieruchomości lub budynku.

2. Ugody w sprawie naprawienia szkód górniczych w nieruchomościach i budynkach państwowych zawiera się z upoważnionymi przedstawicielami państwowych jednostek organizacyjnych, które tymi nieruchomościami i budynkami zarządzają.

3. Ugody w sprawie naprawy szkód górniczych w nieruchomościach i budynkach stanowiących mienie opuszczone, stosownie do przepisów dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. Nr 13, poz. 87), zawiera się z właściwym organem prezydium rady narodowej powołanym do zarządu tym mieniem.

§ 4. Jeżeli poszkodowany nie będący wykonawcą narodowych planów gospodarczych wyraził zgodę na zawarcie ugody, przedsiębiorstwo górnicze zawiadamia o tym właściwy organ prezydium miejskiej rady narodowej w celu wyrażenia opinii co do sposobu i zakresu naprawy szkody oraz w celu wzięcia udziału przy zawarciu ugody.

§ 5. Jeżeli jest niewątpliwy związek pomiędzy szkodą a robotami górniczymi kilku przedsiębiorstw górniczych, z wnioskiem o zawarcie ugody występują i ugodę zawierają wszystkie te przedsiębiorstwa górnicze, jeżeli nie upoważniły do tych czynności jedno spośród siebie wybranych przedsiębiorstw.

§ 6. 1. Ugoda w sprawie naprawienia szkody górniczej powinna być zawarta na piśmie i określać:

- 1) strony, a w razie gdy działają przez swoich przedstawicieli — również te osoby, z podaniem tytułu prawnego ich działania,
- 2) rodzaj i przeznaczenie uszkodzonej rzeczy, a gdy uszkodzona jest nieruchomość albo jej część składowa — położenie oraz oznaczenie hipoteczne i porządkowe nieruchomości,

- 3) rodzaj i rozmiar uszkodzeń i data ich ujawnienia się,
- 4) uznanie przez przedsiębiorstwo górnicze związku pomiędzy tymi uszkodzeniami a jego robotami górniczymi,
- 5) sposób i zakres naprawienia szkody górniczej,
- 6) koszt naprawienia szkody górniczej (przybliżony lub na podstawie kosztorysu), a jeżeli szkoda wynikła wskutek robót dwóch lub więcej przedsiębiorstw górniczych, również procentowy ich udział w pokryciu kosztów naprawienia tej szkody, chyba że postanowiły o solidarnym swoim obowiązku pokrycia kosztów naprawienia szkody,
- 7) termin naprawienia szkody górniczej,
- 8) określenie jednostki obowiązanej do wykonania robót naprawczych.

2. Jeżeli poszkodowany nie jest wykonawcą narodowych planów gospodarczych, ustalenia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 oraz 5—8, powinny być uprzednio uzgodnione z właściwym organem prezydium miejskiej rady narodowej.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwo górnicze przekazuje przewodniczącemu właściwej okręgowej komisji do spraw szkód górniczych projekt ugody, uzgodniony z poszkodowanym.

2. Ugodę zawiera się przed przedstawicielem okręgowej komisji do spraw szkód górniczych w obecności wszystkich stron, a w przypadku określonym w § 4 — również przedstawiciela właściwego organu prezydium miejskiej rady narodowej.

3. Przedstawiciel okręgowej komisji do spraw szkód górniczych bada, czy naprawienie szkody podlega uregulowaniu w trybie niniejszego zarządzenia oraz czy zachowane zostały prawne warunki, ogólne i określone w niniejszym zarządzeniu, do zawarcia ugody.

§ 8. 1. Ugoda zostaje zawarta przez podpisanie jej przez obie strony oraz przez przedstawiciela okręgowej komisji do spraw szkód górniczych pod klauzulą następującej treści: „Ugoda niniejsza zawarta została na podstawie uchwały nr 453 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1957 r. powziętej na podstawie art 81 ust. 2 prawa górniczego z dnia 6 maja 1953 r. (Dz. U. z 1955 r. Nr 10, poz. 65) i zgodnie z zarządzeniem nr 94 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 maja 1958 r. (Monitor Polski Nr 40, poz. 229) i posiada moc ostatecznego w toku instancji orzeczenia komisji do spraw szkód górniczych, wydanego na podstawie art. 66 prawa górniczego”.

2. Ugodę zaopatruje się w odcisk okrągłej pieczęci okręgowej komisji do spraw szkód górniczych.

3. Ugodę sporządza się w potrzebnej ilości egzemplarzy, z których po 1 egzemplarzu doręcza się każdej ze stron. Jeden egzemplarz ugody pozostaje w aktach okręgowej komisji do spraw szkód górniczych.

§ 9. 1. Wykonanie określonych w ugodzie robót naprawczych należy, gdy poszkodowany jest:

- 1) wykonawcą narodowych planów gospodarczych — do tego wykonawcy;
- 2) osobą nie będącą wykonawcą narodowych planów gospodarczych — do właściwego organu prezydium miejskiej rady narodowej.

2. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 można w ugodzie ustalić, że przedsiębiorstwo górnicze wykona naprawę szkody górniczej we własnym zakresie lub też zobowiąże do wykonania tej naprawy poszkodowanego; w tym ostatnim przypadku przedstawiciel właściwego organu prezydium miejskiej rady narodowej może złożyć przy zawarciu ugody oświadczenie, że organ ten dostarczy poszkodowanemu niezbędnych do naprawy materiałów w całości lub określonej części.

§ 10. Właściwy organ prezydium miejskiej rady narodowej zobowiązany do wykonania robót naprawczych powinien, w granicach gospodarczej celowości, stosować przepis art. 62 ust. 2 prawa górniczego, przydzielając poszkodowanemu w razie potrzeby materiały niezbędne do wykonania naprawy.

§ 11. W razie upoważnienia poszkodowanego do wykonania robót naprawczych na podstawie ugody (§ 9 ust. 2) lub w trybie § 10 właściwy organ prezydium miejskiej rady narodowej włączy te roboty do rocznego planu naprawiania szkód górniczych oraz sprawować będzie techniczny nadzór nad sposobem i zakresem naprawienia szkody górniczej.

§ 12. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo górnicze nie zostało zobowiązane w ugodzie do naprawienia szkody górniczej we własnym zakresie, wypłaca ono z funduszu szkód górniczych koszty naprawienia tej szkody, zgodnie z przyjętym kosztorysem robót naprawczych, a także koszty sporządzenia dokumentacji projektowo-kosztorysowej, gdy do wykonania robót naprawczych zobowiązano:

- 1) wykonawcę narodowych planów gospodarczych — temu wykonawcy,
- 2) właściwy organ prezydium miejskiej rady narodowej — temu organowi,
- 3) poszkodowanego — właściwemu organowi prezydium miejskiej rady narodowej celem rozliczenia się z poszkodowanym.

2. Wpłata następuje na podstawie rachunku końcowego. Przedsiębiorstwo górnicze obowiązane jest jednak udzielać na rozpoczęcie robót i w czasie ich wykonywania zaliczek do wysokości 95% określonego w ugodzie kosztu naprawienia szkody górniczej. Wypłacone zaliczki ulegają potrąceniu z ogólnej sumy końcowego rachunku.

§ 13. 1. Gdyby zobowiązany do wykonania robót naprawczych stwierdził w toku tych robót, że ustalona w ugodzie suma kosztów naprawienia szkody górniczej jest nie wystarczająca, powinien bezzwłocznie zawiadomić przedsiębiorstwo górnicze o konieczności podwyższenia ustalonych w ugodzie kosztów naprawienia szkody górniczej. Podwyższenie kosztów naprawy następuje w drodze zawarcia przez strony dodatkowej ugody na zasadach i w trybie określonym w § 3—8 dla zawierania ugód.

2. W razie różnicy stanowisk przedsiębiorstwa górniczego i wykonawcy w sprawie podwyższenia kosztów naprawienia szkody górniczej przedsiębiorstwo górnicze przekazuje sprawę właściwej okręgowej komisji do spraw szkód górniczych celem wydania orzeczenia co do podwyższenia kosztów naprawienia szkody. O przekazaniu sprawy przedsiębiorstwo górnicze zawiadamia wykonawcę, a gdy wykonawcą jest poszkodowany — również właściwy organ prezydium miejskiej rady narodowej.

§ 14. 1. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od dnia wszczęcia przez przedsiębiorstwa górnicze postępowania ugodowego lub od dnia złożenia przez poszkodowanego do tego przedsiębiorstwa wniosku o ugodowe załatwienie roszczenia z tytułu szkody górniczej nie zostanie zawarta ugoda w trybie określonym w niniejszym zarządzeniu, przedsiębiorstwo górnicze obowiązane jest bezzwłocznie przekazać akta sprawy właściwej okręgowej komisji do spraw szkód górniczych celem wydania orzeczenia. Również poszkodowany może w tym przypadku zwrócić się do tej komisji z wnioskiem o rozpoznanie jego roszczenia.

2. Zgłoszenie wniosku o wszczęcie postępowania ugodowego w terminie oznaczonym w § 2 ust. 2 jest równoznaczne ze zgłoszeniem roszczenia z tytułu szkody górniczej, przewidzianym w art. 65 prawa górniczego.

§ 15. 1. Toczące się w dniu wejścia w życie zarządzenia przed właściwymi okręgowymi komisjami do spraw szkód górniczych postępowanie w sprawach o naprawienie szkód objętych niniejszym zarządzeniem ulega zawieszeniu na okres 3 miesięcy. O zawieszeniu zawiadamia przewodniczący komisji strony, wzywając je do przekazania sprawy na drogę postępowania ugodowego.

2. W razie zawarcia ugody zawieszone postępowanie ulega umorzeniu.

3. Okręgowa komisja do spraw szkód górniczych podejmuje zawieszone postępowanie na wniosek jednej ze stron, jeżeli po upływie 3 miesięcy od zawieszenia strony ugody nie zawarły.

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1960 roku.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

230

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 kwietnia 1958 r.

w sprawie rozliczeń z tytułu zysków i strat oraz środków obrotowych w jednostkach podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

Na podstawie § 5 ust. 2 i § 13 uchwały nr 460 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1957 r. w sprawie zasad podziału zysku oraz finansowania środków obrotowych w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrom: Górnictwa i Energetyki, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Spożywczego i Skupu, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, powiązanych z budżetem centralnym (Monitor Polski Nr 94, poz. 550), oraz art. 36 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

I. Zasady ogólne.

§ 1. 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa:

- 1) o centralnych zarządach — należy przez to rozumieć również jednostki działające na prawach centralnych zarządów oraz przedsiębiorstwa podległe bezpośrednio Ministrowi Przemysłu Ciężkiego,
- 2) o przedsiębiorstwach wielozakładowych — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwa, które dokonują rozliczeń za podległe zakłady działające na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego,
- 3) o przedsiębiorstwach — należy przez to rozumieć również zakłady działające na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego,
- 4) o zyskach lub stratach Ministerstwa i centralnych zarządów — należy przez to rozumieć saldo zysków i strat centralnych zarządów wchodzących w skład Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego albo saldo zysków i strat przedsiębiorstw podległych centralnym zarządom,
- 5) o uchwale Rady Ministrów — należy przez to rozumieć uchwałę nr 460 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1957 r. w sprawie zasad podziału zysku oraz finansowania środków obrotowych w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrom: Górnictwa i Energetyki, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Spożywczego i Skupu, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, powiązanych z budżetem centralnym (Monitor Polski Nr 94, poz. 550).

2. Przepisy niniejszego zarządzenia, w których nie określono dokładnie, iż dotyczą jednego z wymienionych w ustępie 1 pkt 1, 2 i 3 podmiotów, odnoszą się do Ministerstwa, centralnych zarządów oraz przedsiębiorstw.

§ 2. Rozliczenia obejmują:

- 1) wpłaty z tytułu zysków,
- 2) udzielone dotacje:
  - a) na sfinansowanie strat,
  - b) celowe na sfinansowanie funduszu zakładowego, funduszu rozwoju oraz funduszu rezerwowego w tych jednostkach, w których fundusz rezerwowy jest utworzony.

§ 3. 1. Rozliczeń dokonuje się za okres miesięczny i roczny, licząc czas od początku roku do końca okresu objętego rozliczeniem.

2. Rozliczenia miesięczne traktuje się jako rozliczenia zaliczkowe, natomiast rozliczenie roczne jest faktycznym rozliczeniem wynikowym.

§ 4. 1. Podstawą do rozliczeń są miesięczne i roczne sprawozdania finansowe oraz zatwierdzone roczne wskaźniki finansowe.

2. W razie niezatwierdzenia rocznych wskaźników finansowych przed rozpoczęciem I kwartału podstawą do rozliczeń są prowizoryczne zadania ustalone przez jednostkę nadrzędną.

§ 5. 1. Ministerstwo prowadzi dla celów rozliczeń w Oddziale Narodowego Banku Polskiego w Warszawie rachunek pod nazwą „Rachunek rozliczeń z tytułu wpłat z zysku i pokrywania strat”, zwany w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia „rachunkiem rozliczeń Ministerstwa”, oraz rachunek funduszu rezerwowego.

2. Centralne zarządy prowadzą dla celów rozliczeń we właściwych oddziałach banków rachunki pod nazwą „Rachunek rozliczeń z tytułu wpłat z zysku i pokrywania strat”, zwany w dalszym ciągu „rachunkiem rozliczeń centralnego zarządu”, oraz rachunek funduszu rezerwowego.

3. Centralne zarządy obejmujące kilka grup przedsiębiorstw, dla których to grup sporządza się oddzielne sprawozdania finansowe, dokonują rozliczeń wspólnie dla wszystkich podległych przedsiębiorstw niezależnie od tego, do jakiego działu gospodarki należą.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie mają zastosowania do przedsiębiorstw bezpośrednio podległych Ministrowi.

§ 6. Ministerstwo i centralne zarządy prowadzą odpowiednią księgowość uwzględniającą wpłaty na ich rachunek rozliczeń oraz wypłaty z tego rachunku według poszczególnych tytułów i poszczególnych lat.